

Phần 15

Chương 43

“**H**ứa Úy...” Trương Hân thì thảo lặp lại cái tên này lần nữa, ngay lập tức kinh ngạc mà nhìn về phía An Hòa: “Có phải là cái người có biệt hiệu Thiết Tử (người thép) trong đại đội đặc chủng của Tiểu Vũ lúc trước?”

“Ừ.” An Hòa hơi ngẩng mặt lên, chậm rãi rũ mí mắt xuống.

Ngừng lại một lúc, Trương Hân bỗng vươn tay vỗ nhẹ lên vai An Hòa.

“Khi đó có nghe em trai con nhắc đến... Mẹ còn tưởng đâu, quan hệ giữa hai đứa tốt như vậy, đứa nhỏ kia lại ưu tú như thế, rõ ràng nếu tác hợp hai đứa thành đôi sẽ thật tốt... An Vũ mỗi ngày đều gào thét muốn anh rể, nếu con thực sự thành đôi với Hứa Úy, cũng coi như đúng với nguyện vọng của nó rồi.” Nói xong, Trương Hân không dấu vết thở dài, nơi đáy mắt có vài phần xúc động: “Chỉ tiếc là...”

Trương Hân không nói thêm gì nữa.

An Hòa cũng không tự giác mà căng thẳng.

Chỉ tiếc... Chuyện hai người bên nhau, người hi vọng được nhìn thấy được lại vĩnh viễn không thể đến được.

An Hòa biết, câu nói này, mẹ cô ghen ngào trong cổ họng không nói ra được.

“Ba con nói thế nào?” Nhìn thấy sắc mặt con gái trong nháy mắt cũng trầm xuống, Trương Hân khôi phục lại cảm xúc, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Mẹ cũng biết mà...” An Hòa cười khở một tiếng, ngả đầu xuống gối.

“Chậc... Thật là cân não.” Trương Hân không khỏi líu lười liên tục, đưa tay qua lôi kéo An Hòa cả người đang mềm nhũn, lười biếng như con chi chi: “Ba con chưa nói vì sao ông ấy không đồng ý sao?”

An Hòa thở dài, giản lược vắn tắt kể lại cuộc trò chuyện với ba cô lúc chiều.

Trương Hân nghe xong cũng thâm than nhẹ, nhưng đến cuối cùng vẫn là đau lòng cho con gái, vì thế liền vuốt tóc cô trấn an: “Ba con lớn tuổi rồi, đối với ông ấy mà nói yên ổn mới là sự bảo đảm vững chắc nhất. Dù sao... Ông ấy cũng không chịu được thêm dày vò gì nữa.”

An Hòa đem cảm đặt trên gối, trầm mặc không nói gì.

“Này... Con định thế nào?” Trương Hân nghiêng đầu nhìn chằm chằm An Hòa yên lặng không lên tiếng.

“Con có lựa chọn khác sao?” Giọng An Hòa rầu rĩ, lộ ra vẻ chán nản không nói nên lời.

“Tước vũ khí đầu hàng hoặc là đấu tranh đến cùng?” Trương Hân vỗ một cái lên ót An Hòa: “Thế nào, con còn có lựa chọn thứ ba sao?”

An Hòa ôm gối lắc lắc đầu.

“Vậy không kết hôn sao!” Cũng là phụ nữ, nhìn thấy biểu cảm trên mặt An Hòa, Trương Hân có thể đoán được tám chín phần tâm tư của con gái: “Nói thật... An An, hai người các con đã tiến triển đến bước kia rồi hả?”

An Hòa lườm một cái cực kỳ khinh thường, nhìn bà mẹ nhà mình vừa mới khôi phục lại cảm xúc vậy mà không biết từ lúc nào đã biến thành bộ dạng bát quái như vậy rồi.

Chậc... Quả nhiên là bản tính bát quái ai cũng có! Giỏi thật, già trẻ đều chơi, không buông tha một ai!

“Chưa đến bước kia!” An Hòa nói như đinh đóng cột đánh vỡ ảo tưởng của mẹ.

“Dù sao mẹ cũng không thật sự tin nha...” Trương Hân nháy nháy mắt nhìn con gái: “Thanh niên trẻ tuổi đều không phải chuộng củi khô bốc lửa sao... Ngày nào cũng ‘ngẩng đầu không thấy cúi đầu không gập’, hai đũa ngay cả nắm tay cũng chưa thử qua?”

“Nắm tay... Con còn nắm chân nữa đấy!” An Hòa thật không chịu nổi nữa buông cả người nhào trên giường. “Mẹ, mẹ cũng một nắm tuổi rồi... Ba ba bình thường dạy dỗ mẹ như thế nào vậy hả! Thật là...”

“Hắc!” Trương Hân không nặng không nhẹ vỗ một cái vào mông An Hòa: “Giờ cô còn định giáo dục cả mẹ cô nữa hả! Nhanh gả đi cho mau! Tôi cũng sớm được yên thân, ngủ cho ngon!”

“Mẹ nhân lúc chưa muộn đi mở đường đi ha...” An Hòa vừa nói vừa ngáp dài một cái: “Nhanh đi về ngủ đi, nhanh về phòng mà cầm tay nắm chân với lão An của mẹ đi... Con còn muốn ngủ!”

Miệng Trương Hân còn lảm nhảm cái gì nữa, nhưng An Hòa sớm không chịu nổi bị quấy nhiễu, khoát khoát tay cả người cuộn tròn trong chăn kín mít.

Trương Hân giơ tay lôi lôi kéo kéo hai cái không được, cuối cùng chỉ biết cười khẽ lắc lắc đầu, lúc ra khỏi phòng An Hòa còn nhân tiện khép cửa phòng lại cho cô.

Bầu không khí rất cuộc cũng được yên tĩnh rồi.

Gia giáo nhà họ An đó là ‘chim non dậy sớm có sâu ăn’. Vì thế An Hòa bình thường đã không được hưởng thụ phúc lợi ngủ nướng đến lúc về nhà cũng vẫn phải dậy sớm.

Sau một hồi vang lên tiếng nồi niêu xoong chảo va chạm vào nhau, An Hòa rút cuộc cũng dậy khỏi giường, vào phòng vệ sinh rửa mặt sau đó xuống phòng bếp ăn sáng cùng ba mẹ.

Đối với chuyện về Hứa Úy, cô vẫn chưa cho ba cô một đáp án chính xác. Nhưng chính An Chính Thần cũng không có ý thức giục, chỉ làm ra vẻ nghiêm túc nói một câu hi vọng An Hòa sẽ suy xét cân nhắc mọi mặt, sau đó cũng không nói thêm gì về vấn đề này nữa.

An Hòa biết, cứ kéo dài như vậy cũng không phải là cách. Cô bây giờ đã về Bắc Kinh, việc gặp mặt Hứa Úy dường như là một chuyện xa vời. Chuyện cứ tiếp diễn như vậy, ba cô có rất nhiều biện pháp hạn chế cô.

Nhưng nếu có người hỏi cô đã có ‘kế hoạch chiến lược nào chưa’, quả thực cô không biết nói phải nói như thế nào. Vốn cho rằng chuyện đến mức này cũng chỉ có thể im lặng trước như vậy rồi tính sau.

Nhưng cô không nghĩ đến, chuyện lại xoay chuyển theo nhanh như vậy.

Hôm nay, An Hòa ở nhà nghỉ ngơi, lúc đang ở thư phòng đọc sách thì điện thoại riêng vang lên.

“Alo?” An Hòa một tay cầm điện thoại, tay kia thuận thế đặt sách lên bàn trà.

“An An, nghe nói ba con đã điều con từ quân khu X về rồi hả?” Đầu bên kia truyền đến âm thanh của ông nội An.

“A... Ông nội!” An Hòa nghe vậy thì cong môi cười: “Đúng vậy ạ, ba con mà xuất mã, hiệu suất không chỉ nhanh bình thường thôi đâu.”

“Ở phương diện này, động tác của nó cũng thật mau!” An Quốc Huân hừ nhẹ một tiếng, nói: “Quý nha đầu kia, con đã trở về mà không biết đường đến thăm ông nội con sao?!”

“Lúc trước con có nói cùng ba ba đến, nhưng ba con nói thời gian này ông và bà nội không ở Bắc Kinh, bảo con chờ hai người trở lại rồi qua thăm!”

“Ông với bà nội con đã về tới qua rồi. Hôm nay con rảnh không? Bây giờ liền chạy qua đây đi, a?”

Lúc An Hòa còn chưa phản ứng kịp thì An lão gia tử bên kia đã nhanh chóng cúp điện thoại rồi.

Đúng là lão tướng a... An Hòa thâm cảm thán một tiếng.

Làm việc lúc nào cũng gọn gàng dứt khoát... Tuyệt đối không dài dòng dây dưa!

Giống như trong tưởng tượng, sau khi đến nhà ông nội, còn chưa ngồi nóng ghế, bà nội đã nóng lòng lôi kéo An Hòa hỏi han tung tích của cháu rể tương lai.

Sau khi hỏi rõ một trận, bà cụ liền thỏa mãn, vui mừng ‘gào thét’ muốn gặp người, chính An Hòa đến không chịu được, liên tục phải giải thích rằng ba cô còn chưa thông qua.

Lúc này, An lão gia tử ngồi một bên nghe thấy sớm đã không kiên nhẫn, đến giờ triệt để buồn bực một phen, nhưng nghĩ đến con trai làm như vậy cũng có cái lý của nó, gương mặt già nhất thời xoắn xuýt không yên.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả, cuối cùng, An Quốc Huân quyết định đánh một cuộc điện thoại nội tuyến cho Hứa Thanh Tùng.

Vậy là, vì nóng lòng được gặp cháu dâu mà sau khi tiếp điện thoại xong, Hứa Thanh Tùng liền lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến nhà ông bạn già.

“Bình thường hẹn ông đi câu cá thì phải chờ đến mặt trời lặn đằng tây đi, hôm nay sao tay chân lưu loát vậy hả? Ông bôi dầu vào chân hay lắp bánh phong hỏa vậy hả?” Vừa mới nhìn thấy người đến, An lão gia tử liền tức giận mở miệng.

“Ông nói ông... cái người này...” Hứa Thanh Tùng tay thì đưa dụng cụ đánh cá cho nhân viên bảo vệ, chân thì bước vội, hai bước cũng thành ba vượt lên trước mặt nói: “Tôi đến là để gặp cháu dâu tôi, lão già thôi nhà ông đừng có phá hư hình tượng của tôi!”

An Hòa đứng một bên buồn cười, khẽ cong khóe môi.

“Con chào ông nội Hứa, con là An Hòa.” Nói xong, liền dâng lên nụ cười vô hại, hiền lương thực đức nhất từ trước đến nay của cô.

“A, để ông nhìn một chút...” Hứa Thanh Tùng vừa nói vừa tinh tế đánh giá An Hòa một phen: “Bộ dáng cô gái nhỏ quả thực xinh đẹp... So với ông nội con không giống một chút nào!”

“Phốc.” Nhân viên bảo vệ trẻ tuổi cầm đồ câu cá cho Hứa Thanh Tùng đứng cách đó không xa, không nhịn được mà bật cười.

“Tôi còn lo lắng cháu rể tôi lớn lên sẽ giống ông đấy!” An Quốc Huân tức giận phồng mang trợn mắt, quay đầu nhìn An Hòa nói: “An An, ông nội nói cho con biết, nếu Hứa Úy lớn lên mà giống cái người trước mặt này, ông sẽ sớm giải tán hết! Không có lại làm ảnh hưởng đến gen chất trai ưu tú của nhà ta.”

Cũng không thèm để ý đến lời nói của An Quốc Huân, Hứa Thanh Tùng liền trưng ra bộ mặt tươi cười như hoa mẫu đơn nói chuyện phiếm với An Hòa.

“Cháu dâu, bao nhiêu tuổi rồi?”

Đây, cái này... làm sao lại nhanh vậy rồi hả?! An Hòa nhìn không được đỏ mặt.

“Ông nội Hứa... Con 26 ạ.”

“A!” Hứa lão gia trầm ngâm một tiếng: “26 tuổi sao... Ừm, rất hợp với Tiểu Úy. Càng hợp tuổi kết hôn nha!”

An Hòa nhất thời xấu hổ không thôi, chỉ biết cười trừ cùng Lão gia tử.

“Cháu dâu, nghe ông nội cháu nói cháu đã được điều về Bắc Kinh rồi? Thế nào, công việc có vất vả không? Tan tầm có người đưa đón không? Về sau ông nội sẽ cho người đi đón được không?” Hứa lão gia tử liền bày ra mặt cười hiền lành nói.

Cái này, cũng quá nhiệt tình rồi...

An Hòa nhất thời có cảm giác không chống đỡ được.

“Cháu dâu, Hứa Úy có đối với cháu như vậy không? Có khi dễ cháu không? Có hay điện thoại cho cháu không? Nếu thằng nhãi đó dám không đối tốt với cháu, hãy cứ nói với ông nội, ông nội nhất định sẽ đánh cho nó kêu cha gọi mẹ giúp cháu xả giận!”

Phốc...

Trái tim bé nhỏ của An Hòa nhất thời run lên.

Ông nội Hứa, nhưng đó là cháu trai của người mà... Người thực sự phải hạ miêng như vậy sao.

“Cháu dâu...” Hứa Thanh Tùng cười cười còn muốn nói thêm gì, đã bị An Quốc Huân bị xem nhẹ đứng một bên lên tiếng ngắt lời.

“Đi đi! Đừng có con mẹ nó lôi kéo cháu gái tôi làm quen.” Nói xong thân người cao lớn của An lão gia tử đã đứng chắn phía trước An Hòa đang đỏ bừng mặt, lập tức ngắt đầu kiêu ngạo nói với Hứa Thanh Tùng: “Đừng có vội mở miêng một tiếng ‘cháu dâu’ hai tiếng ‘cháu dâu’, nói cho ông biết, bát tự còn chưa thấy một nét đâu! Ba An An còn chưa đồng ý, chuyện này có thành hay không cũng chưa biết được đâu!”

Chương 44

Sau lần ‘gặp mặt’ lần trước, Hứa lão gia tử đối với đứa cháu dâu An Hòa này có thể nói là trăm phần trăm quan tâm. Khi đã hiểu rõ phần khó xử của ba An Hòa - An Chính Thần, lão gia tử suy từ bụng ta ra bụng người, cùng với An Quốc Huân - An lão gia tử âm thầm tính kế, cuối cùng nghĩ ra một nước cờ hòa.

Ngày hôm đó, hai lão gia tử của hai nhà tự đứng ra làm chủ, nhà họ Hứa và nhà họ An tiến hành một cuộc họp gia đình đặc biệt.

Cha mẹ Hứa Úy và ông bà nội Hứa, ba mẹ An Hòa và ông bà nội An, còn có An Hòa đã triệu hội từ tổng y viện quân khu về, chín người một bàn, nhìn thế nào cũng có vài phần giống như buổi lễ đính hôn.

Đương nhiên, người vắng họp duy nhất chính là Hứa Úy.

Mới đầu không khí còn có chút xấu hổ, nhưng khi hai vị lão gia tử theo thói quen tranh giành đùn đẩy nhau đứng lên, lúc đó cảm xúc của mọi người mới dịu đi đôi chút.

Vì thế mọi người liền câu đợc câu không hàn huyên nói chuyện.

Trương Hân và mẹ Hứa Úy mới gặp nhau lần đầu mà cứ như đã thân quen từ lâu, hai người tán gẫu đến khí thế ngất trời, mẹ Hứa Úy vừa nhìn thấy cô ‘con dâu tương lai - An Hòa’ đã thích ngay. Vì thế càng nhìn càng vui, đến cuối cùng cười đến không khép đợc miệng.

Cho đến khi hai bên gia đình đã dần quen thuộc với nhau, chuyện trò cũng không sai biệt lắm, rốt cuộc hai vị lão gia tử mới đi vào chủ đề chính.

“Tiểu An à...” Hứa lão gia tử ngày thường luôn luôn tùy tiện nhưng bây giờ mở miệng lại hơi đắn đo: “Chuyện của hai đứa nhỏ chú cũng đã nghe ba con nói qua, hiện tại, chú muốn mạo muội hỏi con một câu trừ bỏ việc Tiểu Úy là bộ đội đặc chủng, những chuyện khác liên quan đến nó, còn cái gì khiến cho con cảm thấy nó không thích hợp nữa không?”

Bạc bề trên đã mở miệng, An Chính Thần đương nhiên là đã xốc lại 12 phần tinh thần. Chỉ là, việc Hứa lão gia tử trực tiếp hỏi như vậy vẫn có chút ngoài dự kiến của ông.

Trầm ngâm trong giây lát, An Chính Thần mới chậm rãi mở miệng: “Cháu trai chú rất ưu tú, cháu cũng đã nghe qua. Chỉ có điều, An Hòa nhà cháu thật không xứng với...”

“Chính Thần!” An Quốc Huân ngồi một bên đã lâu không lên tiếng liền chuyển hướng về phía con trai nhàn nhạt xen vào một câu: “Lão Hứa cùng ba đã có nhiều năm giao tình, ông ấy cũng không phải người ngoài, tôn trọng bề trên là đợc, nhưng vào lúc này, con có điều gì thì cứ nói ra đừng ngại.”

“Không sai.” Hứa Thanh Tùng nghe vậy cũng nhìn An Chính Thần bổ sung một câu: “Chuyện hôn nhân đại sự không phải trò đùa, đổi lại là chú, chú cũng hi vọng con gái mình đợc gả vào gia đình tốt. Tiểu An, mặc kệ cháu có ý gì, cũng đều có thể nói thẳng với chú.”

An Hòa ngồi bên vô cùng khản trương, ngay cả đốt ngón tay cũng bởi vì nắm quá chặt mà nổi lên gân xanh nhàn nhạt.

“Cháu quả thực... Chỉ hi vọng đối phương có thể cho An Hòa một cuộc sống an ổn.” An Chính Thần khẽ thở dài nói: “Thân cũng là một quân nhân... Nghĩ như vậy cũng có chút ích kỷ... Nhắc tới cũng thật xấu hổ.”

“Nói gì vậy...” Hứa Thanh Tùng vung bàn tay to lên: “Cái loại lo lắng này cũng là lẽ thường thôi, không phải loại ích kỷ gì cả. Đáng thương cho phận làm cha mẹ...” Nói xong Hứa Thanh Tùng cũng khẽ thở dài: “Hứa gia ba đời đều độc đinh, đến lượt Hứa Úy cũng là một rể một mâm... Thật muốn nói, lúc trước nó nhập ngũ, sau lại gia nhập đại đội đặc chủng, nhà chúng ta cũng phải trải qua một đoạn thời gian rối rắm rất dài.”

Loại tâm tình này An Chính Thần có thể hiểu đợc, dù sao An Vũ cũng đã từng quyết định như vậy.

“Hứa Úy - đứa nhỏ này, từ bé đã là một con hồ nhỏ, nghịch ngợm vô cùng. Lại nói, chuyện này cũng phải trách chú một phần.” Hứa Thanh Tùng nói tiếp: “Từ nhỏ đã nuông chiều nó, chiều đến vô pháp vô thiên, sau lại hung hăng dạy dỗ, kết quả lại dưỡng thành tính cách phản nghịch từ nhỏ của nó. Tên tiểu tử này, không sợ trời không sợ đất, lúc mới đến doanh trình sát, liền nổi tiếng là binh lính hay gây sự nhất. Cũng may, đại đội trưởng lúc đó của nó nhìn ra được nó là ‘mầm tốt’, cuối cùng khuyên can mãi liền khuyên hẳn vào đại đội đặc chủng. Có vậy mới đạt được thành tựu như ngày hôm nay.”

“Cũng chớ nói vội...” Hứa Thanh Tùng cười nói: “Cái đức hạnh đó của nó, lại thích hợp ở lại chốn đó. Cháu xem nó đấy, cả ngày đều bày ra bộ dạng cợt nhả không nghiêm túc, nhưng trong đầu nó so với ai khác đều có chủ ý. Nhiệm vụ của đại đội đặc chủng ra cũng không phải là nhỏ, nhưng tố chất đứa nhỏ này vốn lanh lợi, xoay chuyển rất nhanh, hơn nữa từ nhỏ đã chịu khó làm, cho đến bây giờ, luận về bản lĩnh ứng biến, thân thủ và thương pháp⁽¹⁾, người cùng tuổi có thể cùng nó vỗ bàn gọi nhịp⁽²⁾ thực cũng không có mấy ai. Đã quen với việc nhìn nó qua ngày như vậy rồi, lo lắng xảy ra bất trắc của cháu sẽ không đột ngột xảy ra như vậy đâu!”

Nói đến đây, An Chính Thần giương mắt nhìn An Hòa đang ngồi bên.

Cũng không phải không có chút dao động nào.

Nhưng nghĩ tới cuộc sống trong tương lai, con gái ông có khả năng mỗi ngày đều phải trải qua cuộc sống bất an và lo lắng như vậy, tâm An Chính Thần liền cứng rần lên.

“Tiểu An, chú nói những chuyện này với cháu, cũng chẳng phải muốn làm thuyết khách gì.” Hứa Thanh Tùng nhìn An Chính Thần nói: “Chú biết, tâm tình của cháu chú có thể lý giải được. Hơn nữa, đó còn là con gái cháu. Chú Hứa cũng không phải là người không hiểu lí lẽ. Giờ chú chỉ muốn hỏi cháu một điều nếu bây giờ chú bắt Hứa Úy rời khỏi đại đội đặc chủng, trở về bộ đội làm một cán bộ quản lý bình thường, cháu còn phản đối hôn sự của hai đứa nhỏ nữa không?”

An Chính Thần sững sốt một chút, cuối cùng cũng nhẹ giọng mở miệng: “Đương nhiên... Sẽ không.”

“Vậy thì xong rồi.” Hứa Thanh Tùng thở phào một hơi dài, ngay sau đó gọi nhân viên bảo vệ đang ở bên ngoài vào: “Đi, gọi điện thoại cho Hứa Úy.”

Lúc nhân viên bảo vệ hô lớn “Đã gọi được rồi.” Cùng lúc điện thoại di động được đến cho Hứa Thanh Tùng, trong lòng An Hòa liền hoảng hốt.

Vài giây ngắn ngủi, khi đoán được ý đồ thực sự của việc Hứa lão gia tử gọi điện thoại, An Hòa cơ hồ là đứng ngồi không yên.

Cô hiểu rất rõ Hứa Úy.

Cô biết, trong thâm tâm anh có bao nhiêu kiêu ngạo và quật cường.

Bốn chữ ‘Bộ đội đặc chủng’ đối với anh mà nói, là một cột mốc, là một loại ký hiệu, cũng đồng thời là loại tín ngưỡng!

An Vũ từng nói với cô, đối với việc chân chính gia nhập vào đại đội đặc chủng, trở thành một tên lính đặc chủng mà nói, thân phận lính đặc chủng là vinh dự lớn nhất của bọn họ.

Vì thế, bọn họ có thể lựa chọn từ bỏ tự do, từ bỏ sinh mệnh của bản thân, buông tha cho tất cả!

Mà hết lần này đến lần khác, Hứa Úy vẫn luôn một lòng giữ vững lý tưởng cùng lòng tin của chính mình.

Cho nên, có thể đoán trước được, kết quả của cuộc gọi điện thoại này sẽ như thế nào.

Nhận thấy An Hòa hơi khác thường, Trương Hân ngồi bên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Khiến cho cả người run lên lạnh lẽo.

Trương Hân hơi lo lắng liếc nhìn An Hòa một cái, lại không biết con gái bà giờ phút này đang tập trung toàn bộ tinh thần trên người Hứa lão gia tử cùng cuộc trò chuyện của ông với Hứa Úy.

Cùng lúc đó, An Chính Thần cũng nhìn thấy tất cả mọi việc diễn ra chung quanh.

Ông nghĩ, ông có thể hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của An Hòa lúc này.

Nhưng cho dù như vậy, ông cũng sẽ không thể ngăn cản cho dù kết quả không như ý người.

Đây không phải là một cuộc khảo nghiệm, cũng không phải là một lần thí nghiệm.

Chỉ đơn giản là, tất cả mọi người đều đang chờ đợi một quyết định này của Hứa Úy.

Chỉ cần buông tay thân phận lính đặc chủng, sẽ có thể đổi lấy hạnh phúc an ổn sau này.

Không chỉ có một mình An Hòa, ngay cả người trong Hứa gia những ngày sau này sẽ không phải vì an nguy của Hứa Úy mà lo lắng từng giây từng phút.

Có thể nói, đây là một mũi tên trúng hai đích.

Vậy mà, Hứa Úy chính là Hứa Úy.

Sau khi nghe ông nội kể lại toàn bộ sự việc vừa diễn ra, gần như không một chút do dự, mở loa ngoài điện thoại, bên kia liền vang lên giọng nói rõ ràng mà kiên quyết của Hứa Úy:

“Con từ chối!”

Sắc mặt hai vị lão gia tử trong nháy mắt rõ ràng sa sầm xuống.

Nhất là Hứa Thanh Tùng, giờ phút này giọng nói của ông với Hứa Úy trong điện thoại cũng không tự chủ mà đề cao hơn.

“Con nghe cho rõ, nếu con cứ từ chối, An gia sẽ không đồng ý hôn sự của hai đứa.” Nói tới đây, giọng điệu của Hứa Thanh Tùng cũng không còn thân thiện nữa.

“Chuyện này không thể thương lượng được.” Giọng Hứa Úy vô cùng kiên quyết cũng không vì lời nói của ông nội mà thay đổi: “Xin hãy lý giải giúp con thế nào là một người lính đặc chủng kiêu ngạo.”

“Chó má!” Rốt cuộc Hứa Thanh Tùng không nhịn được nữa, hướng vào điện thoại rống lớn: “Mày có biết tình huống bây giờ là thế nào không?!”

“Con biết.” Hứa Úy nhàn nhạt lên tiếng, sau đó lại đề cao âm lượng mà tự nói với đầu bên kia: “Bác trai, bác gái, còn có ông bà nội, đợi đến khi cháu được nghỉ, cháu nhất định sẽ đến trước cửa thăm hỏi.”

Hứa Thanh Tùng nhất thời bị nghẹn, không nói nên lời.

“Mày... Mày không có gì muốn nói với người nhà Tiểu Hòa sao?”

Bên kia điện thoại trầm mặc hai giây, sau đó liền truyền tới giọng nói rõ ràng của Hứa Úy.

“Tiểu Hòa... Chờ anh trở lại sẽ giải thích.”

An Hòa kiềm nén nước mắt trực trào, nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng.

“Ông nội con còn bận huấn luyện, chờ con trở về rồi nói sau.” Một câu cuối cùng kết thúc, trong phòng nhất thời vang lên tiếng cúp máy “tút TUT TUT...”

“Đồ hỗn đản!” Trong lúc tức giận, Hứa lão gia tử liền quẳng luôn cả điện thoại đi.

Mọi người lại rơi vào yên lặng, không một ai mở miệng.

Sau lần họp mặt không vui đó, mặt mũi hai vị lão gia tử đều không nén được giận, trong lúc nhất thời chuyện này bị đề lại, không ai dám chủ động nhắc tới nữa.

Sau khi về đến nhà, An Chính Thần cũng không phát biểu cái gì về chuyện này, nhưng cả An Hòa và Trương Hân đều nhìn ra được, sắc mặt ông cũng chẳng đẹp dễ gì.

Mà Hứa Úy bên kia hiển nhiên cũng không suôn sẻ gì.

Báo cáo kết hôn bị bên trên áp chế không chịu phê, sắp tới đại đội đặc chủng lại lần lượt nhận được một đồng nhiệm vụ khó giải quyết.

Hơn nữa trước khi nhận được cú điện thoại kia, Hứa Úy vốn đã ‘sút đầu mé trán’ nhất thời càng thêm phiền não.

“Hứa Úy, nhanh chóng có mặt ở phòng tin tức của đại đội, chạy bộ tới, khẩn trương!”

Sau khi nhận mệnh lệnh của Lý Viêm, Hứa Úy không dám trì hoãn một giây nào, lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến phòng tin tức.

“Vừa nhận được tin tình báo, người ‘anh em’ mà chúng ta vẫn luôn theo dõi cuối cùng đã có hành động rồi.” Lý Viêm nhìn một vòng mọi người chung quanh, vẻ mặt âm u không nói nên lời: “Theo tin tức đáng tin cậy lần này có khả năng có dính dáng tới nhân viên cấp cao, cho nên, nhiệm vụ lần này, nhất định phải cẩn thận gấp bội kể cả việc nhỏ nhất! Tất cả nghe rõ chưa?!”

“Rõ!” Mọi người đều đồng loạt đáp lại.

“Tiếp theo phó đại đội trưởng sẽ giảng giải tường tận nhiệm vụ lần này, tuyến đường, địa điểm cùng với những hạng mục công việc cần chú ý, những người khác đến phòng họp tập hợp, Hứa Úy, cậu ở lại.”

“Vâng!”

Đợi cho đến khi đám người kia rời đi hết, Lý Viêm mới chậm rãi khép cửa lại, vẻ mặt ngưng trọng xoay người nhìn Hứa Úy.

“Hứa Úy.”

“Có!” Hứa Úy đáp lại một tiếng vang dội.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu với tình huống trước mắt, cậu trước tiên phải đảm bảo, nhất định phải bình tĩnh mà khách quan xử lý cho tốt nhiệm vụ lần này.” Tầm mắt Lý Viêm chặt chẽ khóa trên người Hứa Úy.

“Dạ!” Từ sau khi gia nhập vào đại đội đặc chủng, Hứa Úy đã trải qua vô số những nhiệm vụ lớn nhỏ khác nhau, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy bất an trong lòng từ sau lần An Vũ rời đi.

Cái loại cảm xúc khác thường này... Đến cùng là...

“Người của chúng ta mai phục bên phía quân địch báo về nói... Đối phương hôm nay đã bắt cóc một người.” Lý Viêm âm thầm cắn răng một cái, tiếp tục nói: “Căn cứ vào miêu tả của người đó... Cùng với, tôi vừa mới gọi đến Bắc Kinh xác nhận... Người bị bắt cóc, rất có khả năng là An Hòa.”

Giọng nói vừa ngừng trong nháy mắt, trái tim Hứa Úy liền hung hăng co rút.

Ghi chú:

1. Kỹ năng bắn súng.
2. Người có thể so tài, có năng lực bằng mình.

Chương 45

Sau một hồi đau vầng đầu, rốt cuộc An Hòa cũng mở được mắt ra.

Trước mắt vẫn còn hơi mờ mịt, đầu vẫn còn cảm giác đau đón đột ngột rõ ràng, vừa từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại nên trong chốc lát An Hòa vẫn còn chút thần thờ.

Tình trạng như vậy phải duy trì một lúc lâu, đến khi An Hòa giơ tay lên xoa trán, mắt thì đảo lượn nhìn xung quanh, mà động tác trên tay rõ ràng không được nhanh nhẹn.

Không gian nơi này vừa nhỏ lại u ám. Trần nhà thấp bé, mặt đất ghồ ghề. Quay đầu có thể nhìn thấy những vết loang lổ, nông sâu không đều trên vách tường đã sớm mốc xanh mốc đỏ.

Trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc, phảng phất còn trộn lẫn cả mùi xăng nữa.

An Hòa bắt đầu nhớ lại tình cảnh trước khi cô bị ngất.

Phía sau óc vẫn còn đau âm ỉ, đầu vẫn còn mê man, nhưng vì người đánh hình như có chút do dự nên sức lực tay cũng không quá mạnh, lúc này An Hòa đã nhớ lại gần như toàn bộ sự việc xảy ra rồi.

Sau khi tan tâm, cô giống như thường ngày lập tức về nhà. Dọc đường đi vẫn không thấy có gì khác thường, cho tới khi gần về đến nhà thì có một người đàn ông đi đến hỏi đường cô.

Giọng điệu của người đàn ông đó cũng không có gì khác thường cả, điều duy nhất khiến An Hòa khó hiểu là, lúc người kia hỏi thì cứ nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Chẳng phải tính cảnh giác của An Hòa kém, mà là từ nhỏ đến lớn, số người khác phái dùng chiêu này để bắt chuyện với cô thật sự là nhiều vô kể, An Hòa cũng chẳng phải cái loại già mồm cãi láo gì, vì cô có đủ khả năng để dưới mọi tình huống đều có thể phán đoán được động cơ bất lương của đám người đó, nhưng cô vẫn rất khách sáo mà chỉ rõ phương hướng đường đi cho người ta.

Dù sao, cô cũng không thể đánh đồng tất cả những người hỏi thăm đường đều là sói háo sắc được.

Đều nói “Yêu quê hương tha thiết, yêu nhân dân tha thiết”, ‘Quân giải phóng là nô bộc của dân’ linh tinh đủ các thể loại, cho nên thân là một quân nhân, khi gặp phải chuyện này, cô vẫn cố gắng ‘làm việc thiện’ một lần, nhiệt tình một lần.

Nhưng trong trường hợp này, tấm lòng thiện lương của An Hòa đặt không đúng chỗ rồi.

Nhớ lại tình hình lúc ấy, người đàn ông kia cứ nhìn chăm chăm cô, chẳng phải vì hấn nổi lên đã tâm háo sắc, mà chắc là đang xác định xem cô có đúng là người hấn muốn tìm hay không.

Cho nên, sau khi hắn ta xác định được mục tiêu, ngay lúc An Hòa xoay người đi đã gọn gàng linh hoạt rút con dao ra định đánh cô bất tỉnh.

Nhưng sự thực chứng minh, hắn đã quá xem nhẹ ‘mục tiêu’ xinh đẹp này.

An Hòa và An Vũ từ nhỏ đã được ba và ông nội dạy võ, cho nên nói thân thủ của cô hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ mềm mại thướt tha bề ngoài.

Lúc còn đi học, bởi vì gương mặt quá mức xinh đẹp điểm lệ kia, mà bất tri bất giác An Hòa đã trêu chọc không ít những ‘vụn’ đào hoa, mà việc cô cự tuyệt những nam sinh đó lại gián tiếp trở thành lý do kích thích những bạn học đồng giới của mình. Vì thế việc gia cảnh nhà cô giàu có, gương mặt lại xinh đẹp khiến cho người ta ghen ghét đố kỵ, và hậu quả chính là có người tới hỏi thăm gây sự với cô.

Đám tiêu thụ tay yếu chân mềm kia đương nhiên sẽ không tự mình ra tay, vì vậy bọn họ liền dùng tiền để tìm người đến ‘giúp đỡ’ một tay, thực thi ‘dạy dỗ’ cô một chút.

Trên thực tế, những chuyện tương tự đã từng xảy ra một lần.

Bởi vì lần đó, cô bé Tiểu An mới vừa tròn 16 tuổi chỉ trong chốc lát ngắn ngủi đã đem đám người học trên cô vài khóa đánh cho răng rơi dây đứt.

Mà hiện tại, trong khoảnh khắc nghe được tiếng gió vụt qua phía sau tai, An Hòa lập tức xoay người, sau đó dùng khuỷu tay phải thúc mạnh vào bụng người đàn ông kia.

Hắn ta nhất thời bị đánh trả đau đến khom lưng.

Phản ứng của An Hòa cực nhanh, cô biết xung quanh nhất định sẽ có đồng bọn của tên này, nếu như một mình tham chiến khả năng lớn sẽ bị rơi vào tay bọn chúng, vì thế cô lập tức chạy về khu vực có người ở.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Thời điểm 7, 8 tên đàn ông trai tráng vọt tới trước mặt cô, An Hòa tự biết bản thân mình lành ít dữ nhiều rồi.

Lúc này vừa đúng giờ cơm chiều, cho nên chỗ cô đứng hiện giờ có rất ít người qua lại, đến một bóng người cũng không có.

Khu dân cư gần chỗ này nhất cũng cách đây hơn 180 mét, dù có lớn tiếng kêu cứu cũng không bằng giữ lại chút sức lực liều mạng với bọn họ.

Trong lòng nghĩ như vậy, An Hòa thàn oán, nhìn thấy có người tiến lên liền giơ chân đạp tới.

Một chân quét ngang, sau đó bật lên không trung đạp qua, đám thẳng, móc từ dưới lên cạnh sườn, An Hòa ra chiêu sắc bén, không cho đối phương nghỉ ngơi chút nào.

Sau khi đã lãnh hội thân thủ của An Hòa, sắc mặt của đám người kia cũng trở nên hung hãn hơn, tấn công càng ngày càng mạnh mẽ, hết đợt này đến đợt khác.

Cho dù thân thủ của An Hòa có tốt hơn nữa cũng không đọ được với đám người trai tráng này, vì thế, sau khi cô đã nhắm được khe hở của bọn họ, An Hòa hớn hờ nghĩ ra cách trốn khỏi vòng vây này.

Chỉ là lúc này, một khẩu súng cứng rắn mà lạnh lẽo, đang vững vàng chống đỡ bên eo cô.

Đáng chết... Lần này xem như mình xui xẻo.

An Hòa tức giận khẽ nguyên rủa một tiếng.

Cô thề, cái cảm giác bị súng chĩa phía sau không phải cái loại khảo nghiệm vui sướng gì!

“Tiểu thư, nếu không muốn chịu khổ, tốt hơn là nên ngoan ngoãn nghe lời một chút.”

Âm thanh kia thật không thể khiến cho người ta thoải mái được.

Mà trong nháy mắt nhìn thấy người đó, cảm giác chán ghét trong cô vọt lên tận đỉnh đầu.

“Hóa ra là ông...”

An Hòa không nói thêm gì nữa.

Bởi vì người đứng phía sau cô đã thuận thực đánh mạnh xuống gáy cô một cái.

“Đưa người đi.”

Người đàn ông đó lại mở miệng lần nữa, đồng thời thu lại ý cười giả dối bên khóe miệng, sắc mặt hằn trong nháy mắt hiện lên vẻ ngoan độc và dữ tợn.

“Két két.” Rèm cửa cuốn của nhà kho đột nhiên bị người ta kéo lên.

Một hồi tiếng bước chân hỗn độn vang lên, gương mặt người đàn ông kia lần nữa phóng đại ra trước mặt An Hòa.

Chính là cái tên Tôn mỗ mà An Hòa và Thẩm Du đã gặp trong quán bar lần trước.

“Ông muốn làm gì?” An Hòa lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt lần đầu tiên khiến cho cô chán ghét đến cực điểm.

“Lần gặp mặt trước, hình như An Tiểu thư cũng hỏi tôi câu này thì phải...” Người đàn ông kia giơ tay sờ sờ cảm mình, trong mắt lại ánh lên vẻ tàn nhẫn. “Cô yên tâm, tôi bây giờ đã không còn hứng thú gì với cô nữa rồi.”

An Hòa vẫn lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

“Muốn đàn bà, loại gì chẳng có.” Tên Tôn mỗ kia càn rỡ mà ngạo mạn cười lớn, ánh mắt lại một lần nữa rơi xuống gương mặt mỹ lệ của An Hòa: “Cô có giá trị hơn đám phụ nữ kia một chút, bởi vì cô còn có chỗ cần dùng.”

Sau khi kết thúc đoạn đối thoại này, tên Tôn mỗ kia phân phó đầu đầy cho thuộc hạ của mình xong liền dẫn đầu rời khỏi đây.

An Hòa bị hai tên đàn ông khác kéo từ dưới đất lên, bọn chúng dùng dây thừng trói tay cô lại sau lưng, lấy băng dính dán miệng cô lại, sau đó dùng miếng vải đen bịt kín mắt cô lại, cuối cùng đẩy cô lên một chiếc xe nào đó.

Xe rất nhanh đã chạy xa nhà kho vừa mới nhốt cô kia. Dựa vào âm thanh, An Hòa đoán trong chiếc xe này trừ cô còn có hai người khác, lúc này ở nhà kho lúc cửa cuốn được kéo lên cô thấy trời bên ngoài đã bắt đầu tối, cho nên lúc này cô hoàn toàn có thể xác định bây giờ là đêm tối.

Xe chạy rất nhanh, đường đi hình như rất gấp ghe nên xe bị xóc nảy, An Hòa dựa vào cảm giác của mình đoán chiếc xe này dường như đang chạy vào núi. Tuy mắt cô bị vải đen bịt kín không thấy, nhưng dù sao cô cũng đã trải qua huấn luyện vào lúc này mọi giác quan đều được tận dụng triệt để.

An Hòa không chỉ là con cháu nhà Quan Nhị Đại thông thường, bản thân cô là một quân nhân có ý chí cùng nghị lực kiên cường, hơn nữa từ nhỏ đã được ba và ông nội dạy dỗ trên mọi phương diện, cho nên tố chất quân sự của An Hòa ưu tú hơn những người khác.

Cô cũng rất nhát gan, cũng rất sợ hãi. Nhưng tất cả những cảm xúc tiêu cực đó dưới tình huống này ngược lại càng khiến cô lý trí và bình tĩnh hơn.

Vì tự cứu bản thân mà nỗ lực, đồng thời vắt hết óc để nghĩ ra cách cung cấp manh mối chờ cứu viện tới.

Nhắc đến cứu viện cô mới nhớ... Trên thực tế, chỗ đoạn đường qua tiểu khu gần nhà mình, vì để phòng ngừa bắt trộm, An Hòa trước đó đã giờ chút thủ đoạn.

Bình thường đi làm, cô gần như mỗi ngày đều đi ngang qua chỗ này, mà An Hòa trùng hợp lại có tâm tư tỉ mỉ, bình thường có mấy lần ánh mắt cô vô tình liếc thấy trong góc có một chiếc camera an ninh ở khu vực này, cho nên cô liền không tốn chút sức lực nào mà nhớ kỹ góc quay của nó.

Không nghĩ tới, cũng có ngày lại dùng đến nó.

Trong lúc đánh nhau với đám người kia, An Hòa nhân lúc bọn họ không chú ý đã bức bọn chúng hướng về phía camera mà thần không biết quỷ không hay, cô có thể chắc chắn, chỉ cần camera không xảy ra vấn đề gì, đoạn ghi hình này có thể dễ dàng điều tra ra được.

Mà sau khi phát hiện cô mất tích, người nhà cô tất nhiên sẽ báo cảnh sát trước. Chỗ cô bị bắt cóc cách nhà không xa lắm, chỉ cần điều tra xung quanh

khu vực đó, điều tra camera quay lại ngày hôm đó, thì phía cảnh sát cũng có thể nắm chắc trong tay sợi dây này rồi.

Giờ phút này An Hòa ngả người ra sau ghế, một bên lắng nghe âm thanh ngoài cửa sổ, một bên chú ý hai người trong xe nói chuyện không nhiều, cùng lúc, khi cô đang vận óc lấy tốc độ nhanh nhất xoay chuyển tính toán bước tiếp theo nên làm thế nào thì bỗng nghe được.

“Đặc chủng quân khu X...” Cô nghe thấy người kế bên tài xế mở miệng nói chuyện.

“Suýt!!!” Tên lái xe lập tức ngắt lời: “Mày muốn chết à!” Nói xong lại quay đầu nhìn An Hòa một cái.

Tên ngồi bên lập tức ngậm miệng, làm một cái tư thế lờ miệng.

Cho nên nói... Đám người này chẳng lẽ đã biết quan hệ giữa cô và Hứa Úy cho nên mới bắt cô tới đây sao?

Vì thế, tiếp theo, tên Tôn mỗ kia sẽ làm... Chính là thông qua việc bắt cóc cô để hạn chế hành động của đại đội đặc chủng quân khu X sao?!